

Încălcarea spiritului legii

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Dați-le înapoi astăzi ogoarele, viile, măslinii și casele și a suta parte din argintul, din grâul, din mustul și din undelelemnul pe care l-ați cerut de la ei ca dobândă.” (Neemia 5:11)

Chiar și în zilele noastre, oamenii se luptă cu problemele create de bogăție și sărăcie, cu diferențele mari dintre bogați și săraci, întrebându-se ce se poate face. Da, Isus a spus că „pe săraci îi aveți totdeauna cu voi” (Matei 26:11), dar aceasta nu poate fi o scuză să nu facem nimic pentru ei. Din contră, Scriptura ne învață să îi ajutăm. În caz contrar, numele de creștin nu ni s-ar potrivi.

Cât de uimitor este că, printre încercările și necazurile avute de cei întorși din Babilon în reconstruirea Ierusalimului, apare și această temă, nu doar a sărăciei și a săracilor, ci o chestiune mult mai problematică: a bogaților care îi asupreau pe cei săraci. Aceasta fusese o problemă înainte de robie și acum, ajunși în țara lor, reapărea.

În această săptămână vom vedea o altă manifestare a ei și felul în care Neemia i-a făcut față. Asuprirea celor săraci era chiar mai rea pentru că „se încadra” în „litera Legii”. Atenție deci ca nu cumva regulile și îndrumările să devină un scop în ele însele, în loc să fie doar un mijloc pentru atingerea unui scop, și anume reflectarea caracterului lui Isus!

1. Ce se întâmpla în țară? Împotriva cui și de ce se plângea poporul?

Neemia 5:1-5 Din partea oamenilor din popor și din partea nevestelor lor s-au ridicat mari plângeri împotriva fraților lor iudei. Unii ziceau: „Noi, tiii noștri și fetele noastre suntem mulți; să ni se dea grâu ca să mâncăm și să trăim.” Alții ziceau: „Punem zălog ogoarele, vile și casele noastre, ca să avem grâu în timpul foametei.” Alții ziceau: „Am împrumutat argint punând zălog ogoarele și vile noastre pentru birul împăratului. Și totuși carnea noastră este ca și carnea fraților noștri, copiii noștri sunt ca și copiii lor; și iată, supunem la robie pe fiii noștri și pe fetele noastre și multe din fetele noastre au și fost supuse la robie; suntem fără putere, căci ogoarele și vile noastre sunt ale altora.” Neemia 5:1-5

Comunitatea iudaică părea să fie unită sub conducerea lui Neemia împotriva presiunilor din exterior. Dar lucrurile nu mergeau deloc bine în interiorul națiunii care se împotriva persecuției și se apăra de atacurile străine. În ciuda aparentei solidități și a eforturilor unite împotriva vrăjmașului, comunitatea avea probleme în interior. Conducătorii și cei bogați îi foloseau pentru propriul câștig pe săraci și pe cei mai puțin privilegiați și situația se înrăutățise atât de mult, încât oamenii strigau acum să fie eliberați. Unii spuneau că nu aveau hrană pentru copii; alții se plâneau că, din cauza foametei, își puseseră zălog proprietatea și nu mai aveau nimic; alte familii trebuiseră să împrumute bani pentru a plăti birul și copiii ajunseseră robi.

Se pare că principalele cauze ale acestei probleme erau foametea și bi-rurile, iar familiile sărace au trebuit să caute ajutor. Guvernul persan cerea un bir de trei sute cincizeci de talanți de argint pe an din ținutul Iuda. Dacă cineva nu-și putea plăti partea din acest bir, de obicei se împrumuta, apoi își punea zălog proprietatea. Totuși, dacă în anul următor nu reușea să strângă banii, trebuia să facă ceva să-și achite datoria. În general, următoarea opțiune era robia. Deja își pierduse proprietatea și acum trebuia să trimită pe cineva din familie, de obicei copiii, să fie în slujba creditorului pentru a-și plăti datoria.

Sunt momente în viață când avem probleme care sunt o consecință a propriilor acțiuni; desigur, sunt și momente când ne îmbolnăvim sau suntem în impas financiar, dar nu din cauza noastră. În vremea în care se întâmplau cele relatate mai sus, politicile guvernamentale îi dezavantajau pe cei mulți, ducând la sărăcie și mai acută. Ei au fost prinși în spirala sărăciei tot mai mari, fără cale de scăpare.

Se pare că și atunci (la fel ca acum) oamenii se luptau cu asuprirea economică. Ce putem învăța din faptul că acest subiect este adesea menționat în Biblie?

2. De ce a reacționat Neemia plin de mânie? M-am supărat foarte tare când le-am auzit plângerile și cuvintele acestea. Am hotărât să mustru pe cei mari și pe dregători și le-am zis: „Ce, voi împrumutați cu camătă fraților voștri?” Și am strâns în jurul meu o mare mulțime și le-am zis: „Noi am răscumpărat, după puterea noastră, pe frații noștri iudei vânduți neamurilor, și voi să vindeți pe frații voștri? Și încă nouă să ne fie vânduți?” Ei au tăcut, neavând ce să răspundă.” Neemia 5:6-8

Oricât de greu ne-ar fi să înțelegem astăzi, sclavia era o normă socială în lumea veche. Un părinte putea deveni sclav sau își putea vinde copilul. Din punct de vedere social și legal, părinții aveau dreptul să își vândă copiii. Totuși Dumnezeu dorea să dea libertate, de aceea, în Israel, a pus în ordine această practică, cerându-le creditorilor să îi elibereze pe robi la fiecare șapte ani. Astfel, Dumnezeu îi proteja pe oameni să nu devină robi pentru totdeauna și își demonstra dorința ca oamenii să trăiască liberi.

Deși permitea împrumuturile, legea interzicea dobânda (pentru alte îndrumări biblice împotriva cămătăriei, vezi Exodul 22:25-27; Leviticul 25:36,37; Deuteronomul 23:19,20). Și totuși dobânda pe care o luau creditorii era mică în comparație cu cea a națiunilor din jur. Ei cereau să primească 1% pe lună. Scrierile din Mesopotamia din secolul al VII-lea î.Hr. spun că se practica o dobândă de 50% pe an pentru argint și 100% pentru grâu. Deci, 12% pe an dobândă era puțin în comparație cu practica din Mesopotamia. Dar, conform Cuvântului lui Dumnezeu, singura greșală a creditorilor era faptul că luau dobândă și este interesant că poporul nici măcar nu a menționat acest lucru în plângerile sale. Toate celelalte practici se încadrau în normele sociale și respectau îndrumările legii. Atunci de ce era Neemia „foarte supărat”? Trebuie să remarcăm că el nu a acționat de îndată, ci mai întâi s-a gândit serios la acest lucru.

Faptul că Neemia a răspuns atât de hotărât la această problemă este admirabil. El nu a trecut cu vederea o plângere doar pentru că, tehnic vorbind, nu se încălca legea sau pentru că era acceptabil social, chiar „destul de bine” în comparație cu practicile vecinilor. În această situație, nu se respectase spiritul Legii. În special în vreme de impas economic, datoria oamenilor era să se ajute unii pe alții. Dumnezeu este de partea celor asupriți și în nevoie și El a trebuit să trimită profeți care să vorbească împotriva relelor comise împotriva poporului.

În ce mod, chiar și neintenționat, putem urma litera legii încălcând spiritul ei? (Vezi Mica 6:8.) „Ți s-a arătat, omule, ce este bine! Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” Mica 6:8

„Am hotărât să mustru pe cei mari și pe dregători și le-am zis: „Ce, voi împrumutați cu camătă fraților voștri?” Și am strâns în jurul meu o mare mulțime și le-am zis: „Noi am răscumpărat, după puterea noastră, pe frații noștri iudei vânduți neamurilor, și voi să vindeți pe frații voștri? Și încă nouă să ne fie vânduți?” Ei au tăcut, neavând ce să răspundă.

Marti, 29 octombrie

Neemia acționează

Se pare că mustrarea făcută nobililor și dregătorilor – „voi împrumutați cu camătă fraților voștri” (Neemia 5:7) – nu a adus rezultatele dorite. Dar Neemia nu s-a oprit, ci a continuat să lupte pentru cei asupriți. El ar fi putut spune că a încercat să îi învețe pe mai-marii poporului, dar fără succes și s-a văzut forțat să renunțe la luptă. El trebuia să lupte împotriva celor mai bogați și mai puternici oameni din țară. Dar nu a fost mulțumit până când nu a fost adoptată o soluție la problemă, chiar dacă în acest fel și-a făcut mulți dușmani.

3. Care au fost argumentele lui Neemia împotriva acelor practici? Cum a încercat să-i convingă pe oameni să îndrepte relele?

Apoi am zis: „Ce faceți voi nu este bine. N-ar trebui să umblați în frica Dumnezeului nostru, **Neemia 5:7-12** ca să nu fiți de ocara neamurilor vrăjmașe nouă? Și eu, și frații mei, și slujitorii mei le-am împrumutat argint și grâu. Să le lăsăm dar datoria aceasta! Dați-le înapoi astăzi ogoarele, vile, măslinii și casele și a suta parte din argintul, din grâul, din mustul și din untdelemnul pe care l-ați cerut de la ei ca dobândă.” Ei au răspuns:

Neemia a convocat o mare adunare – a venit tot poporul pentru a rezolva situația. Probabil că el conta pe faptul că, atunci când toți aveau să fie strânși laolaltă, conducătorii se vor rușina și le va fi teamă să continue cu asuprirea.

Argumentul inițial al lui Neemia a avut în centru robia. Mulți dintre iudei, probabil chiar și el însuși, cumpăraseră libertatea altor iudei care le fuseseră robi străinilor. Acum, el i-a întrebat pe nobili și pe conducători dacă li se părea normal să-i cumpere și să-i vândă pe cei din poporul lor. Ce rost avea ca israeliții să îi răscumpere pe frații lor evrei de la stăpânii dintre neamuri, oferindu-le libertate, ca mai apoi aceștia să ajungă robi ai celor din poporul lor?

Conducătorii nu au dat niciun răspuns, deoarece acest argument era rezonabil, așa că Neemia a continuat: „N-ar trebui să umblați în frica Dumnezeului nostru, ca să nu fiți de ocara neamurilor vrăjmașe nouă?” (Neemia 5:9). Apoi, Neemia spune că el însuși le împrumutase oamenilor argint și grâu. Spunând „să lăsăm această camătă” (Neemia 5:10, KJV), el repeta că legea interzicea această practică în rândul evreilor și demonstra că, sub conducerea lui, dorea ca oamenii să fie mai buni unii cu alții. Surprinzător, răspunsul a fost unanim. Conducătorii au fost de acord să înapoieze totul poporului.

**I-ai greșit cuiva? Probabil, majoritatea ar trebui să răspundem „da”.
Ce ne împiedică să îndreptăm situația chiar acum?**

„Le vom da înapoi și nu le vom cere nimic, vom face cum ai zis.” Atunci am chemat pe preoți, înaintea cărora i-am pus să jure că **61** își vor ține cuvântul.” Neemia 5:7-12

“Ei au răspuns: „Le vom da înapoi și nu le vom cere nimic, vom face cum ai zis.”
Atunci am chemat pe preoți, înaintea cărora i-am pus să jure că își vor ține cuvântul.

Miercuri, 30 octombrie

Jurământul

4. De ce a rostit Neemia un blestem împotriva celor care nu și-au respectat

înțelegerea? Și mi-am scuturat mantaua zicând: „Așa să scuture Dumnezeu afară din Casa Lui și de averile lui pe orice om care nu-și va ține cuvântul și așa să fie scuturat **Neemia 5:12,13** omul acela și lăsat cu mâinile goale!” Toată adunarea a zis: „Amin.” Și au lăudat pe Domnul. Și poporul s-a ținut de cuvânt.” **Neemia 5:12-13**

Deși conducătorii se învoiseră să înapoieze ce luaseră, **Neemia nu s-a mulțumit doar cu cuvinte. El avea nevoie de dovezi concrete, de aceea i-a pus să jure înaintea preoților că își vor ține cuvântul.** Astfel se dădea validitate legală în caz că ar fi trebuit să se facă din nou referire la această înțelegere.

Dar de ce a rostit el un blestem? Neemia a îndeplinit un act simbolic, strângându-și mantaua de parcă ar fi vrut să strângă ceva în ea și apoi scuturând-o, ca semn că a pierdut ce era în ea. Tot așa, cei care nu respectau acest jurământ aveau să piardă totul. În acele vremuri se obișnuia să se rostească blesteme pentru a impresiona mintea celorlalți să vadă semnificația unei legi sau a unei reguli. Probabilitatea de a acționa direct împotriva unei legi era mai mică dacă nerespectarea era asociată cu un blestem. Se pare că Neemia a simțit că aceasta era o problemă atât de importantă, încât era nevoie să facă ceva drastic pentru a crește șansele de succes.

5. Ce ne învață următoarele versete din Vechiul Testament despre sfințenia jurămintelor? Când un om va face o juruință Domnului sau un jurământ prin care se va lega printr-o făgăduială, să nu-și calce cuvântul, ci să facă potrivit cu tot

Numeri 30:2 ce i-a ieșit din gură.” **Numeri 30:2** Dacă faci o juruință Domnului Dumnezeului tău, să nu pregeți s-o împlinești, căci Domnul Dumnezeul tău îți va cere socoteală, și te vei face vinovat de un păcat
Deuteronomul 23:21-23 “Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea împlinește juruința pe care ai făcut-o. Mai bine să nu faci nicio juruință decât să faci o juruință și să n-o împlinești.” **Eclesiastul 5:4-5** “Să nu jurați strâmb pe Numele Meu, căci ai necinsti astfel Numele Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul.” **Leviticul 19:12** “S-au sculat dis-de-diminează și s-au legat unul cu altul printr-un jurământ. Isaac i-a lăsat apoi să plece, și ei l-au părăsit în pace.” **Geneza 26:31**

Vorbirea este un mare dar pe care Dumnezeu li l-a dat oamenilor, este ceva ce ne face cu totul diferiți de animale. Cuvintele noastre au putere, chiar pentru viață sau moarte. De aceea trebuie să fim foarte atenți ce spunem, ce promitem și ce angajamente ne luăm. Este important ca faptele noastre să fie în conformitate cu cuvintele. Câți oameni nu au fost îndepărtați de la creștinism de cei ale căror vorbe păreau creștinești, dar ale căror acțiuni nu aveau nimic de-a face cu creștinismul?

Gândește-te ce impact au cuvintele tale asupra altora. Cum putem învăța să fim atenți ce spunem, când spunem și cum spunem?

6. Ce motive avea Neemia să nu ceară de la popor „veniturile cuvenite dregătorului”?

Neemia 5:18 Mi se pregăteau în fiecare zi un bou, șase berbeci aleși și păsări și, la fiecare zece zile, se pregătea din belșug tot vinul care era de trebuință. Cu toate acestea, n-am cerut veniturile cuvenite dregătorului, pentru că lucrările apăsau greu asupra poporului acestuia.” Neemia 5:18

Cel mai probabil, Neemia a scris aceste cuvinte după întoarcerea la curtea lui Artaxerxes, după cei doisprezece ani de conducere în Iuda. Deși dregătorii erau îndreptățiți să primească venituri din partea supușilor lor, Neemia nu a cerut acest drept, ci și-a asigurat singur cele necesare traiului. Și nu și-a plătit doar propriile cheltuieli, ci a purtat de grijă întregii familii și celor de la curte. Zorobabel, primul dregător, este singurul al cărui nume este menționat. Când vorbește despre „cei dintâi dregători”, cel mai probabil Neemia face referire la ceilalți dregători, de la Zorobabel până la el. În momentul în care și-a încheiat mandatul, probabil că el pierduse deja mulți bani. În loc să câștige bogății, cum ar fi fost de așteptat de la cineva aflat într-o poziție înaltă, probabil că el a pierdut bani și multă avere. Neemia era bogat, tocmai de aceea a putut să ofere zilnic hrană la atât de mulți oameni și a fost foarte generos în a le dăruia celorlalți (Neemia 5:17,18).

Deși nu a fost la fel cu ce a făcut Avraam după salvarea celor luați în robie de națiunile înconjurătoare (Geneza 14), ceea ce face Neemia aici descoperă același principiu.

7. Ce rugăciune înălța Neemia și cum îi putem înțelege motivația în lumina Evangheliei?

Neemia 5:19 “Adu-Ți aminte de mine spre bine, Dumnezeuule, pentru tot ce am făcut pentru poporul acesta!” Neemia 5:19

În cazul lui Neemia vedem un exemplu de om care a pus lucrarea Domnului și pe Dumnezeu mai presus de câștigul său și de avantajul personal. Este o lecție benefică pentru noi toți, indiferent de situația în care ne aflăm. Este ușor să lucrăm pentru Domnul atunci când nu ne costă nimic.

Citește Filipeni 2:3-8. Cum poți arăta în viața ta principiile de jertfire de sine prezentate aici?

„Când a auzit Neemia despre această apăsare crudă, sufletul i s-a umplut de indignare. ... Cu energia și hotărârea care-l caracterizau, a pornit la lucru pentru a le aduce ușurare fraților lui.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 648

„Isus a mers mai departe și a statornicit o regulă care înlătură jurământul. El învață că adevărul exact trebuie să fie legea vorbirii. «Felul vostru de vorbire să fie: 'Da, da; nu, nu.' Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.»” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 67

„Acele cuvinte osândesc toate acele fraze fără înțeles și de umplutură care sunt vecine cu profanarea. Ele condamnă complimentele înșelătoare, ocolirea adevărului, frazele lingușitoare, exagerările și falsurile în comerț, care sunt atât de obișnuite în societate și în lumea afacerilor. Ele mai învață că niciun om care încearcă să pară ce nu este sau ale cărui cuvinte nu exprimă adevăratele simțăminte ale inimii sale nu poate fi numit sincer.” – *Ibidem*, p. 68

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, cap. „Mustrare împotriva asupririi”.

Studiu la rând:

2 Cronici 5–11, *Evanghelizare*, subcapitolul „Plănuirea adunărilor în cartierele de la marginea orașelor”

1. În ce moment al slujbei sfințirii s-a umplut templul cu un nor?

2. Pentru cine s-a rugat Solomon să fie „îmbrăcați cu mântuirea”?

3. De ce nu a locuit fata lui faraon, nevasta lui Solomon, în cetatea lui David?

4. În ce situație se spune despre Roboam că a lucrat „cu minte”?

5. Ce trebuie făcut când se începe lucrarea într-un oraș?

PRIVIRE GENERALĂ

Versete-cheie: Neemia 5:11,15,16.

Pasaj biblic în studiu: Neemia 5.

În capitolul 5 din cartea lui Neemia este descris modul în care s-a raportat Neemia la nedreptățile care se făceau printre foștii exilați. Deși ei reconstruiau zidul Ierusalimului, uniți în lupta împotriva inamicilor, între ei situația nu era bună. Foametea din țară a făcut ca unele familii să nu poată plăti birul persan sau să nu își poată permite hrana necesară.

De aceea, oamenii și-au pus zălog casele, terenurile și viile. După ce și aceste resurse s-au terminat, au trebuit să caute alte modalități de a plăti birul și de a-și procura hrana. Deoarece la acea vreme se obișnuia să se practice sclavia în locul datoriei, israeliții, urmând acest obicei, și-au vândut copiii sau pe ei înșiși chiar rudelor pentru a-și putea plăti datoriile. Când a aflat că israeliții îi cumpărau și-i făceau robi pe cei din poporul lor pentru hrană, Neemia s-a mâniat foarte tare. Deși acest obicei era permis de lege, Neemia l-a privit ca pe o nedreptate. El i-a înfruntat pe unii dintre cei mai de vază și pe conducători. El i-a întrebat dacă era drept ca niște oameni care își câștigaseră libertatea să vină în țara lor pentru a și-o pierde din nou chiar din cauza fraților și surorilor lor. În cele din urmă, el i-a convins pe conducători că acest comportament nu era etic și ei au înapoiat tot ce luaseră de la cei săraci. Neemia este un exemplu de om care a luat poziție pentru dreptate, chiar și atunci când erau implicați în nedreptăți oameni puternici. Poziția și prestigiul celor greșiți nu l-au oprit pe Neemia să vorbească împotriva atitudinii lor.

COMENTARIU

Structura capitolului 5 din Neemia

Neemia 5 are o structură tematică foarte clară și poate fi împărțit astfel:

1. Problemele și plângerile poporului și acțiunile hotărâte ale lui Neemia (vers. 1-13).
 - a. Motivele pentru care poporul se plângea (vers. 1-5).
 - b. Supărarea lui Neemia și mustrarea celor vinovați (vers. 6,7a).
 - c. Apelul lui Neemia la o adunare publică și acuzația lui împotriva conducătorilor (vers. 7b, 8a).
 - d. Tăcerea conducătorilor (vers. 8b).
 - e. Neemia îi sfătuiește pe conducători să umble în temere de Dumnezeu, să le înapoieze proprietățile celor săraci și să îndrepte pierderile (vers. 9-11).

- f. Răspunsul pozitiv al conducătorilor (vers. 12a).
- g. Jurământul conducătorilor, acțiunea simbolică a lui Neemia și laudele pline de mulțumire ale poporului la adresa lui Dumnezeu (vers. 12b,13).
2. Slujirea lui Neemia, plină de sârg și altruistă, timp de doisprezece ani (vers. 14-16).
3. Grija plină de generozitate a lui Neemia pentru numeroși oameni și vizitatori (vers. 17,18).
4. Rugăciunea lui Neemia pentru har (vers. 19).

Neemia se confruntă cu asuprirea și nedreptatea

În acest timp, când toții erau foarte preocupați de lucrarea Domnului, împotriva conducătorilor poporului lui Dumnezeu au fost aduse plângeri foarte serioase. Săracii erau asupriți, înfometați, copiii lor erau robi și ogoarele și viile le erau luate.

După ce a luat cunoștință de ceea ce se întâmpla printre evrei, Neemia s-a supărat foarte tare. Termenul din original este *kharah*, care înseamnă „a fi supărat”, sau „a fi foc și pară de supărare”, a avea o reacție puternică de supărare. Acest termen apare în mai multe locuri în Biblie, de exemplu, când se vorbește despre supărarea lui Cain, atunci când și-a dat seama că jertfa lui nu fusese primită, sau despre supărarea lui Moise când vede poporul jucând și închinându-se la vițelul de aur (Exodul 32:19,22). Dar *kharah* mai este folosit și pentru mânia lui Dumnezeu, care s-a aprins când poporul Israel a avut o purtare rea (Exodul 4:14; 32:10,11; Numeri 11:1,10,33).

Totuși expresia exactă „a fost (s-a) supărat foarte tare” apare în special în următoarele pasaje. În Geneza 34:7 – Dina a fost pângărită și frații ei (fiii lui Iacob) s-au supărat foarte tare și s-au răzbunat pe sihemiți, ucigând toți bărbații din cetate. În 2 Samuel 13:21 – împăratul David s-a supărat foarte tare aflând că fiul său Amnon a pângărit-o chiar pe sora lui Tamar (deși, în supărarea lui, David nu a făcut nimic pentru a rezolva această nedreptate). Al treilea pasaj în care apare expresia este Neemia 4:7 – vrăjmașii evreilor au aflat că israeliții reconstruiau zidurile Ierusalimului. Vrăjmașii s-au supărat foarte tare, deoarece considerau acest proiect de reconstruire ca o amenințare serioasă pentru puterea lor asupra țării. Două dintre pasajele menționate înainte vorbesc despre acuzații foarte grave, de viol, ceea ce ne face să credem că nedreptatea prezentată în Neemia este o faptă foarte gravă. Neemia a fost la fel de supărat de cele auzite ca și cei care au aflat de violul comis asupra surorii sau fiicei. Neemia considera nedreptatea și comportamentul neadecvat ca fiind la fel de grave. De asemenea, el inclu-

de în aceeași categorie și asuprirea. Este revelator și convingător să vedem că asuprirea a stârnit o supărare atât de mare în Neemia. El a reacționat personal la faptul că evreii erau asupriți, ca și cum ar fi fost vorba despre membrii familiei lui.

Dar, în loc să acționeze irațional, Neemia „meditează profund” (în trad. New King James) la această situație. Cuvintele folosite în această frază sunt *malakh* și *levav*. *Malakh* are două semnificații principale: (1) „a domni ca împărat” sau „a fi încoronat împărat” și (2) „a cântări” sau „a face o introspecție atentă”. *Levav* înseamnă „inimă”. Chiar este folosită expresia „în inima mea”. Cu alte cuvinte, aici ni se spune că Neemia a analizat problema cu atenție în inima lui. Dat fiind faptul că inima și mintea sunt sinonime în gândirea ebraică, înțelegem că Neemia a cântărit situația și a evaluat cu atenție ce se putea face cu privire la asuprirea și nedreptatea care existau în rândul evreilor. Astfel, o altă lecție importantă pe care o putem învăța de la Neemia în această relatare este că nu ar trebui să reacționăm la mânie în fața nedreptății, ci ar trebui să ne luăm timp să ne gândim care ar fi cel mai bun mod de a acționa.

Este bine și important să ne arătăm dezaprobarea față de nedreptate, totuși acest lucru nu ne îndreptățește să ne mâniem. De exemplu, mânia lui Cain față de fratele lui era nu era îndreptățită, însă indiferența în fața răului este unul din cele mai rele păcate. Când văd nedreptatea și întorc capul de parcă nu ar fi problema lor, oamenii dau dovadă de răceală și de pierderea sensibilității față de păcat. Este foarte periculos dacă ajungem insensibili și nu reacționăm față de nedreptate. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al dreptății, El este întotdeauna de partea celor asupriți. Adesea, profeții Domnului au mustrat poporul pentru că nu a pus capăt nedreptății. Profeții au încurajat poporul să se comporte bine cu săracii, ajutându-i, și au învățat poporul să fie milostiv cu văduvele, orfanii și străinii (vezi Deuteronomul 10:18; 14:29; 24:19; 27:19; Zaharia 7:10).

După ce i-a mustrat pe cei mari și pe dregători, care nu au spus nimic despre cele întâmplate și nu au răspuns, Neemia a convocat „o mare adunare”, astfel încât să li se adreseze tuturor conducătorilor referitor la implicațiile serioase ale comportamentului lor asupritor și la modul în care acest comportament îi afectase pe mulți. Mai mult, el spera ca mulțimea de oameni să îi intimideze și, astfel, să aibă mai multe șanse ca ei să răspundă cererilor sale. Dar Neemia a făcut apel și la responsabilitatea pe care ei o aveau înaintea lui Dumnezeu. „N-ar trebui să umblați în frica Dumnezeului nostru, ca să nu fiți de ocara neamurilor vrăjmașe nouă?” (Neemia 5:9).

Neemia a folosit expresia „frica Dumnezeului vostru” de mai multe ori în cartea sa (Neemia 5:9,15; 7:2).

Prin conceptul „frica Dumnezeului vostru” dorea să le reamintească evreilor de dorința lor de „a umbla” cu Dumnezeu, de a lua decizii în conformitate cu voia Sa și de a trăi pentru El. Acesta era și motivul pentru care se întorseseră la Ierusalim – pentru a fi și a trăi ca un „popor al lui Dumnezeu”, vrednic de încredere. Ei și-au dat seama că înaintașii lor se îndepărtaseră de Dumnezeu și acum doreau să schimbe situația. Mustrarea lui Neemia i-a adus la tăcere, deoarece și-au dat seama că viața lor nu era cum trebuia și că reveniseră la vechile obiceiuri, practicate în trecut sau preluate de la națiunile din jur. Ei nu puteau fi o lumină pentru popoarele de lângă ei, așa cum plănuise Dumnezeu, dacă se purtau la fel ca în trecut (deși într-o măsură mai mică), asuprindu-i pe cei nenorociți pentru câștig personal.

Neemia nu a protestat împotriva împrumuturilor – chiar el le împrumutase oamenilor grâu și argint. Ci s-a împotrivit obiceiului de a lua dobândă. El le-a cerut conducătorilor să înapoieze proprietățile confiscate și să dea înapoi dobânda pe care o luaseră.

În mod surprinzător, conducătorii au promis să restituie totul. După aceea au fost chemați și preoții pentru a se putea face un jurământ între conducători și preoți (Neemia 5:12,13). Poporul „s-a ținut de cuvânt” (vers. 13). Din verset înțelegem că, după acest jurământ, toți – mai-marii, dregătorii și oamenii de rând – au lucrat împreună, creând noi metode de ajutoare care să respecte drepturile tuturor oamenilor.

Capitolul se încheie cu un pasaj care explică faptul că Neemia era dregător în Iuda. Deși avea tot dreptul să ceară taxe de la poporul pe care îl conducea, el și-a ascultat conștiința și nu a adăugat la povara care deja apăsa foarte greu asupra populației – birul persan. Neemia și-a folosit banii, plata care îi venea din Persia pentru munca lui, pentru a se îngriji de cei din casa lui și de toți cei care aveau nevoie de un loc unde să mănânce. El a oferit cu generozitate și altora din ceea ce avea. El nu și-a îndeplinit responsabilitățile pentru a deveni mai bogat, ci pentru a sluji. Neemia a trăit practic cuvintele din Marcu 10:43,44. El a promovat dreptatea și o atitudine umilă de slujire.

APLICAȚIA

În deschiderea studiului din această săptămână, întreabă: Care este sau a fost cel mai greu lucru pe care l-ai făcut vreodată pentru a purta de grijă familiei sau celor dragi? Împărtășește răspunsul cu grupa.

Ca instructor, fii gata să împărtășești ceva personal. Când tu faci acest lucru, ca lider, îi vei încuraja și pe ceilalți și vă veți apropia mai mult unii de alții. După cum Neemia s-a îngrijit de popor și noi putem arăta că suntem preocupați de ceilalți când ne împărtășim experiențele cu ei, ca frați și surori. Cu toții trecem prin momente dificile și este încurajator să auzim de la alții experiențele lor și cum au reacționat în anumite situații ca urmași ai lui Isus.

Pune următoarele întrebări la sfârșitul studiului, ca o continuare a ideii de la început și a aplicației:

1. Gândiți-vă împreună la lucruri specifice pe care le puteți face pentru a-i ajuta pe cei săraci, marginalizați sau în suferință din zona voastră. Cum puteți promova diversitatea? Ce proiect ar putea adopta grupa pentru a aduce un strop de bine în viața cuiva?
2. În ce mod poți fi și tu ca Neemia, luând atitudine cu hotărâre împotriva nedreptății? Gândește-te la următoarele:
 - a. Cum te poți opune nedreptății de acasă?
 - b. Dar la lucru?
 - c. Dar la școală?
 - d. În cercul de prieteni?
3. Pe vremea lui Neemia, asuprirea venea din împrumuturi și dobânzi și din a le cere celorlalți să slujească. În lumea de astăzi (sau fiecare în profesia sa), cum putem fi atenți să nu îi „asuprim” pe ceilalți?